

"Quan tot sembla perdut, quan ja no resta ningú, Déu intervé amb el poder de la resurrecció"

Dij, 17/04/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 16 d'abril de 2014

Avui, a la meitat de la Setmana Santa, la litúrgia ens presenta un trist episodi: la història de la traïció de Judes, que s'adreça als dirigents del sanedrí per tal de regatejar i lliurar al seu Mestre. "Quant em donareu si us el lliuro? Jesús, en aquest moment, té un preu. Aquest acte dramàtic va marcar l'inici de la Passió de Crist, un dolorós camí que Ell va escollir amb llibertat absoluta. Ell mateix ho diu clarament: "Jo dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren, sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i tinc poder de recobrar-la; aquest és el manament que he rebut del meu Pare" (Jn 10, 17-18). D'aquesta manera, amb aquesta traïció, començà el camí de la humiliació i del despullament de Jesús. Talment com si fos un producte de mercaderia: això costa trenta peces de plata.... Un cop iniciat el camí de la humiliació i del despullament, Jesús recorre el camí fins al final.

Jesús arriba a la humiliació completa amb una "mort de creu". Aquesta és la pitjor mort, que estava reservada als esclaus i als pitjors criminals. Jesús era considerat un profeta, però ell va morir com un criminal. En contemplar Jesús en la seva passió, hi veiem com en un mirall els sofriments de tota la humanitat, i allí hi trobem la resposta divina al misteri del mal, del dolor i de la mort. Tantes vegades sentim l'horror pel mal i el dolor que ens envolta i ens preguntem: "Per què Déu permet això?". Ens causa una ferida profunda veure el sofriment i la mort, sobretot la mort dels innocents! Quan veiem els nens que sofreixen, això produeix una ferida al cor: és el misteri del mal. Jesús pren tot aquest mal, tot aquest sofriment sobre les seves espatlles. Aquesta setmana ens farà bé a tots nosaltres de contemplar el crucifix, besar les ferides de Jesús, besar-les en el crucifix. Ell va prendre sobre si tot el sofriment humà, s'ha revestit d'aquest sofriment.

Esperem que Déu, en la seva omnipotència, venci la injustícia, el mal, el pecat i el sofriment, i que ho faci amb una victòria triomfant i divina. Déu, en canvi, ens mostra una victòria humil, que humanament sembla un fracàs. Podem dir que Déu venç amb un fracàs! El Fill de Déu, de fet, apareix en la creu com un home derrotat: pateix, és traït, insultat, i finalment mor. Jesús permet que el mal s'acarnissi amb Ell s'hi tiri al damunt per a vèncer-lo. La seva passió no és un incident; la seva mort -aquella mort- estava "escrita". Realment, no podem trobar gaires explicacions. És un misteri desconcertant, el misteri de la gran humilitat de Déu: "Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic" (Jn 3,16). Aquesta setmana, pensem-hi en el gran dolor de Jesús i diguem-nos a nosaltres mateixos: això ho va acceptar per a mi. Fins i tot si jo fos l'única persona al món, Ell ho hauria fet. Ell ho va fer per mi. Besem el crucifix i diguem-li: per mi, gràcies Jesús que ho has fet per mi.

Quan tot sembla perdut, quan ja no resta ningú, per què Colpejaran el pastor, i es dispersaran les ovelles del ramat (cf. Mt 26,31), és llavors que Déu intervé amb el poder de la resurrecció. La resurrecció de Jesús no és el final feliç d'un conte de

fades, no és el final feliç d'una pel·lícula, sinó la intervenció de Déu Pare, justament allí on s'estavella l'esperança humana. El moment en què tot sembla perdut, moments de dolor, en els quals moltes persones senten que han de baixar de la creu, són els moments on s'està més a prop de la resurrecció. La nit s'esdevé més fosca just abans de que es faci de dia, abans que comenci la llum. En el moment més fosc, Déu intervé i ressuscita.

Jesús, que va escollir passar per aquest camí, ens crida a seguir-lo pel seu mateix camí de la humiliació. Quan en certs moments de la vida no trobem un camí de sortida per a superar les nostres dificultats, quan ens endinsem en una foscor cada vegada més gran, és el moment de la nostra humiliació i del despullament total, el temps en què experimentem que som febles i pecadors. És just en aquests moments, que no hem d'encobrir el nostre fracàs per tal d'ocultar-lo, sinó que més aviat cal que ens obrim confiadament i que posem l'esperança en Déu, com ho va fer Jesús. Estimats germans i germanes, aquesta setmana ens farà bé de prendre el crucifix a la mà i besar-lo moltes vegades, i dir-li al Senyor: et dono gràcies Jesús, gràcies Senyor! Que així sigui.

Traducció: Xavier Bordas -Catalunya Religió